

voor, waar hij zich bindt aan een hechte prosodie, als in het geslaagde *Sonnetine van God* of de nog net niet rhetorische, en daardoor meeslepende, *Strofen om Abisag*. Ofschoon Scholte in het dagelijks leven mogelijk een overtuigd cynicus is, mocht het hem niet gelukken aan deze levenshouding op overtuigende wijze gestalte te geven in zijn verzen, waardoor b.v. *God gaf mij twintig cent* en *Liedje in een dancing* het nodige doordringende accent missen. Scholte's „vrije verzen” (die gedeeltelijk ook in *Werk stonden*) herinneren tenslotte meer aan de hopeloze experimenten van een Dop Bles dan aan de eveneens „vrije” jeugd-verzen van een Marsman, die zulk een innerlijke gespannenheid bezaten; maar een ronduit prachtig gedicht is dan weer het melodische *Mijn dochtertje danst*, dat ik hier als het m.i. beste citeer:

Mijn dochtertje danst op de voorplecht,
op de voorplecht van een boot.
Zij danst — en de stem die haar voorzegt,
is de stem van de zee en de dood.

Zij zingt, en ik hoor haar van verre:
zij zingt met een kleine stem —
zij zingt een lied van de sterren,
de sterren van Bethlehem.

Zij houdt met haar beide handen
haar rokje zoo wijd als de maan —
de reis gaat naar verre landen,
maar de boot komt daar nooit aan.

De kapitein kijkt naar de visschen,
hij weet niet meer welke koers —
de maan en het water beslissen,
maar de maan heeft een doodsbleek floers.

Zij danst en zij zingt, mijn klein meisje,
haar voetjes zijn vast en gezwind —
de zee is zoo wijd en het wijsje
zingt mij den dood van mijn kind.

M. Mok, *De Rattenvanger*, een gedicht met tekeningen van M. van Koolwijk, De Halcyon Pers, Stols, Maastricht 1939.

Het is wel zeer merkwaardig, hoe aan het, door verschillende schrijvers geconstateerde, tekort aan epiek in de contemporaine Nederlandse literatuur plotseling een einde gekomen schijnt met het optreden van den dichter Mok. Mok, die als „lyricus” al vele jaren bezig was de aandacht der gezetelde kritiek op zich te vestigen, wat hem nooit geheel mocht gelukken, werd met de drie epische poëmen, die hij thans op zijn naam heeft staan, al jubelend ingehaald in het paradijs der echte letterkunde, waar een dichter als Gerard den Brabander voorlopig nog buiten bleef. Het gedicht *Exodus*, dat in 1938 verscheen, deed nog niet helemaal mee, maar het *Kaas en broodspel*, dat er in hetzelfde jaar op volgde, scheen zodanig aan de eisen der epiek, en in het algemeen der poëzie, te voldoen, dat een oudere dichter als A. Roland Holst, toch waarlijk niet de eerste de beste, meende te moeten spreken van den groten dichter Mok, waarop Marsman, anders zulk een nauwgezet en gevoelig kritikus, zich in de N.R. Crt uitliet in de zin van: eindelijk, na Gorter's *Mei*, weer eens grote poëzie!

Nu vind ik het, afgezien van het feit, dat de waarde van Gorter's *Mei* voor mij juist ligt in de *lyrische* kwaliteiten van dat gedicht, zeer onwaarschijnlijk, dat een „tweederangs-lyricus” zich plotseling tot een „groot” epicus zou ontpoppen, en dat de lyricus Mok op het tweede plan staat, bewijst zijn bundel *Verloren droomen* afdoende. Leg deze slappe poëtische impressies eens naast de persoonlijke en briljante sonnetten van Den Brabander, naast de hoogtepunten van Hoornik